

[Ib Nørlund.]

foranstaltninger, man vil indføre, nemlig at man ganske åbenlyst tilsigter at få det politiske indslag i radiorådet til at betyde mindre. Jeg tror, at en demokratisk kontrol med radioen i det væsentlige må foregå gennem en repræsentation af politiske partier. Jeg synes, man skulle være lidt varsom med at deltage i den almindelige propaganda, der drives om, at det skulle være de mange partier, de mange politiske anskuelse, som skulle være anledningen til kriseforhold i det nuværende samfund. Det tror jeg er forkert, og jeg tror altså slet ikke, man kan løse problemerne ved kunstgreb af den art, som der her er tale om.

Der appelleres til sidst i fremsættelsestalen til folks velvilje. Den er vi naturligvis altid i besiddelse af, men den strækker sig ikke så vidt, at vi kan anbefale forslaget.

Erhard Jakobsen (CD):

Som det så ofte før er sket, må jeg erklære mig uenig med hr. Ib Nørlund. Jeg er bange for, at dette ikke er et kvikt påhit. Jeg er helt sikker på, at dette er et led i en aktion, der har stået på i mere end ét år, en aktion, der er startet af medarbejdere ved Danmarks radio. De lægger klart og tydeligt navn til; hr. Jørgen Vedel-Petersen, programchefen, gik i spidsen ved at angribe radiorådet. Hvornår? Fra det tidspunkt, hvor radiorådet begyndte at opfylde den funktion, som det har ifølge lovens § 9. Jeg går ud fra, ministeren erkender, at § 9 eksisterer stadig væk. § 9 i radioloven pålægger ganske klart radiorådet tilsyn med programvirksomheden og fastslår udtrykkelig, at radiorådet er øverste myndighed i programspørgsmål. Derom er der overhovedet ingen tvivl.

Derfor er alt, hvad der står i hr. Poul Dams fremsættelse, urigtigt. Det er urigtigt, at der er noget at bebrejde radiorådet. Hvad radiorådets anseelse angår, dets omdømme, ja, så afhænger det vist af de øjne, der ser. Den krise, man taler om, er skabt af, at en medarbejderskare gennem en årrække selv har udtalt, hvad de ville, og har søgt at gøre det: fylde Danmarks radio med farlige folk, med morgendagens folk, med de rabiater. Jeg citerer programchef Vedel-Petersen i Danmarks radios årbog 1964-65. Han har sagt det, og han har gjort det, og nu er det disse folk, der fører en

kampagne i pressen, hvor jo deres kolleger fra Dansk Journalistforbund befinder sig, fører en kampagne mod radiorådet i almindelighed og mod visse radiorådsmedlemmer i særdeleshed. Man skyr ingen midler, man bringer sladder fra radiohuset, når det er det, man har brug for, man bringer falske referater, når det er det, man har brug for, også fra lukkede møder. På den måde søger man at skræmme radiorådsmedlemmer til at være pæne og sidde stille og holde mund, sådan som man stort set gjorde i radiorådet i årevis. Navnlig i det gamle programudvalg. Det tidligere programvalg, det, som hr. Poul Dam gerne vil have genoplivet, det var et programvalg, der var en paraply over alle de overtrædelser af radiospredningslovens bestemmelser om alsidighed, som fandt sted, og som finder sted i dag.

Radiorådet fortjener ikke kritik og nedrakning, radiorådet fortjener opbakning i dette ting, for radiorådet sidder der på dette tings medlemmers vegne, det står ganske klart — naturligvis også dem, der er direkte udpeget. De er udpeget direkte af folkettingen med den udtrykkelige opgave at forhindre, at radioen misbruges til politisk missioneren på enkelte medarbejdergruppernes vegne. Det er det, der er radiorådets opgave, og det er dér jeg håber at folketingets medlemmer vil bakke radiorådet op.

Jeg skal beklage — jeg håber, det ændres, når vi får åbne møder — at pressen bringer fuldstændig misvisende oplysninger, f. eks. om dette med den partipolitiske diskussion i radiorådet. Det passer overhovedet ikke. Det eneste eksempel, jeg lige nu husker på partipolitisk aktion i radiorådet, det var, da hr. Kjeld Olesen forsøgte at stoppe en tv-transmission af en fodboldkamp i Spanien. Det var en politisk aktion. Det har ikke noget med mediepolitik at gøre, men det var et forsøg på at genere det spanske styre ved at lave en demonstration. Det misbrugte man radiorådet til. Det mislykkedes. Radiorådets flertal afviste. Det var en politisk aktion, men ellers diskuterer vi ikke folketingets partier, og hvad der siges herinde på Christiansborg, det diskuteres ikke i radiorådet. Det ved enhver, der følger radiorådets møder, og hvis pressen refererede loyalt fra de åbne møder, så ville det også være klart for befolkningen.

Men den farlige radio og det farlige tv